

Úsměv, který pomáhá léčit, uspěl v soutěži Miss sestra

ŠÁRKA MIKULECKÁ

Česká Třebová – Na interně Orlickoústecké nemocnice se léčí i úsměvem. Tuto „metodu“ má na starosti čtyřia dvacetiletá zdravotní asistentka Veronika Černá z České Třebové. A je v ní skutečně dobrá, vždyť má třetí nejhezčí úsměv mezi zdravotními sestrami v celé republice. Usměvává zdravotnice se stala druhou vicemiss na soutěži Miss sestra 2012. „Někdy člověk bohužel spěchá, tak se tolik neusmívá, ale vůči pacientům se mi osvědčil právě vlídný přístup. I když ne všichni nám ho vracejí,“ říká zdravotní asistentka.

Do sterilního prostředí mezi bílé pláště, léky, injekce i všudypřítomnou lidskou bolest se dostala náhodou. Chtěla se totiž věnovat zvířatům, být kynoložkou. Jenže přišel neúspěch u přijímacích zkoušek, který pořádně obřečela. „Dostala jsem se do situace, kdy už všichni mí spolužáci byli přijati na školu, a já nevěděla, kam půjdu. Naše učitelka mi našla volné místo na zdravce, jeli jsme tam hned, napsala jsem test a byla přijata. Nakonec jsem se tam na té

VERONIKA ČERNÁ (vpravo) s vítěžkami a moderátorem soutěže Vojtěchem Bernatským. Foto: archiv nemocnice

škole našla a při praxi mě ta práce začala skutečně bavit,“ popisuje svou cestu mladá žena. Vlastně ještě nedošla k cíli, nyní studuje vyšší odbornou školu v Brně, za pár let z ní bude diplomovaný specialista a potom by ráda získala i titul bakaláře.

Titul, který už má naopak „v kapse“, respektive v podobě korunky na hlavě, je druhá vicemiss v soutěži Miss sestra. Jak Veronika Černá přiznává, při přihlášení do soutěže

hrála roli zvědavost, ale také touha si splnit sen. „Sebrala jsem kuráž a šla do toho,“ vzpomíná s úsměvem. Dvoukolovým sítím internetového hlasování prošla až na pražský Žofín, kde se konalo finále. „Všechny soutěžící chtěly být ve finále, tak se hlasovalo o sto šest. Přidali se všichni, rodina, kamarádi, kamarádky, byla to dřina,“ směje se. Ze zhruba padesáti zdravotních sester a asistentek se do finále mohlo probojovat jen deset. A

Veronice Černé se to díky silné podpoře podařilo. Velkému finále a plesu Sestry na sál! předcházelo setkání finalistek, zkoušení šatů, účesů, líčení i diskuze s porotci. A pak to přišlo. Žofín. Promenádu v plavkách nahradila promenáda ve slušivých zdravotnických šatech a rozhovor s porotcem v plesových šatech. „Musela jsem si dojít pro porotce po schodech, modlila jsem se, abych neupadla, při tom jsem se snažila být narovnaná a usmívat se. A zároveň mi v hlavě běželo, co mi asi položí za otázku,“ vzpomíná na chvíle nervozity Veronika Černá. Chvilě těsně před vyhlášením si už naopak užívala, bylo dobojováno, nervozitu vystřídal úžasný zážitek z atmosféry i krásného prostředí.

„Asi každá chtěla na bedně být, taky proto jsme se tam přihlásily. Přála jsem si to, ale pořád jsem měla na paměti, že jsem jen holka z malého města. Když profesor Jan Pirk vyslovil mé jméno, byla jsem nadšená. Byl velký zážitek potkat se s panem profesorem. Když mi nasazoval korunku, měla jsem slzy v očích,“ uzavírá třetí nejkrásnější sestřička v republice.